

BIBLIA

Az októberi elmélkedéseket a móri közösség tagjai (Virág Péter, Ruff Ferenc, Tényiné Helga, Bösze Rozália, Varró Cili), a novemberieket Lipien Mihály és Krémer Ibolya készítette.

Október 3. — Évközi 27. vasárnap — Lk 17,5–10 — Növekedés a hitben

Milyen nagyon jellemző az emberre a kérés motívuma. Alapvető tulajdonságunk a vágyódás valami iránt. Ez legtöbbször életünk eredményességére irányul, vagy valami olyan eszközre, amitől ennek előmozdítását reméljük.

Mai világunkban mindennapos versenyfutás látható a legmodernebb technikai eszközök megszerzéséért. Modernebb számítógép kell, újabb mobiltelefon, elegánsabb autó, hőlégkeveréses mikró, DVD lejátszó, házimozsi rendszer. A kultúra területén is hasonlóan gondolkodunk. Több ezer kötetes könyvtár kell nekünk, legalább felsőfokú végzettség, gyermekeinknek jeles bizonyítvány. Önmagunknak természetesen szükséges az eredményes, boldog élethez uszoda- és fitness-bérlet, szolárium, szauna, korpásodás elleni sampón, arcbőrregeneráló krém, hajfixáló zselé. De meg ne feledkezzünk belső világunkról, hiszen ezen a téren is sok mindentre vágyunk. Elsősorban harmóniára a természettel és önmagunkkal, önismeretre, meditációra, jogára, feng-shuira, álomfejtésre. És vágyunk elismerésre, egészségre, elfogadó közösségre, hűséges párra, a bajban segítő kézre és szóra.

A mai napon egy már-már feledésbe merülő kérést olvasunk a Szentírásban: „Növekd bennünk a hitet.” Ez meg micsoda kérés? Nincs is hozzászokva a fülünk. Idegennek hat világunkban. Miért nem valami kézzel foghatóbbat kérnek? Nem baj. Nézzük, mit mond erre az Úr! „Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a szederfának, szakadj ki gyökereitől, és verj gyökereit a tengerben, megteszi nektek.” Ennek már van valami jelentése teljesítményorientált életünk számára. Világosan látható, hogy ha majd szert tesz erre a csekély hitre, akkor milyen eredményeket érhetnek el vele, és hogyan lesz ennek valami kézzelfogható haszna számomra, és talán mások számára is.

Ha így értelmezzük ezeket az igéket, ha csupán eszköznek tartjuk a hitet céljaink eléréséhez, ha a teljesítmény határozza meg minden értékelésünket, akkor máris ott állunk abban a tömegben, amely Jézustól csodajelt kért, amely a kenyérszaporítás után királlyá akarta választani, hogy teljesítse minden kérését, váltsa valóra álmait – s amely számára Jézus is csak eszköz célkitűzései megvalósításához, a hit által végbevitt csodatettek pedig csupán a magamutogatás eszközei.

Az apostolok sem teológiai doktorok, hogy tudós vezette volna őket ehhez a fontos kéréshez. Mégis érzik, hogy Jézus vezetheti el őket a helyes értékeléshez, és ebből tör fel a vágy: Növekd bennünk a bizalmat az Atya iránt! Növekd bennünk a reményt, hogy megértsük evangéliumodat! Növekd bennünk a szeretetet, hogy elfogadjuk azt is, amit nem értünk a világban! A ma embere számára is ezek a legfontosabbak.

A növekedéshez azonban idő kell. Az egyház ideje a növekedés ideje. A keresztyén ember növekedésének helye az egyház. A vetés és az aratás már eldöntött dolgok, és az Úr viszi végbe azokat. A kettő közti idő azonban az ember számára a növekedés ideje. De a hitben való növekedés nem olyan valami, amit ki kell harcolnom magamnak, nem emberi erőfeszítéseim következménye, ugyanis nem munkánk eredménye, hanem ajándék, amelyet kérni lehet és kell.

Istenbe vetett hitünk irányítóként szolgál kéréseink, vágyódásaink, cselekvéseink terén, ezért alapvetően szükséges létünk megértéséhez és céljaink kitzítéséhez.

Október 10. — Évközi 28. vasárnap — Lk 17,11–19 — Bélpoklosok az úton

Tíz bélpoklos vánszorog az úton. Fájdalom rájuk nézni is. Eltorzult testüket, iszonytató, bűzös sebeiket nyomorúságos rongyokba bugyolálják. Évekig tartó lapangás után a szörnyű kór kiütöközött a testükön, és élő halottakká, kitaszított koldussá tette őket. Nincs menekvés, nincs irgalom, nincs vigasz. Nem érzékelnek semmit, még fájdalom sincs (nem számítva a szívük fájdalmát). Csak megvetés, csak undor és megalázó sajnálat. Csak kolduskenyér, magány és végtelennek tűnő agónia.

Egyszerre egy csoport ismeretlen jön szembe. A leprások megállnak, és könyörületért kiáltanak Jézushoz. A Mester pedig meghallja, és meghallgatja a kiáltást. Van rá füle és szíve. Nem fordul el, nem néz keresztül rajtuk, nem oktatja ki őket, és nem hivatkozik bokros teendőire. A Törvénynek megfelelően a papokhoz irányítja őket, akiknek a lepra megjelenésének és gyógyulásának megállapítása is a feladatkörükhöz tartozik. De hát minek

menjenek a papokhoz? Bélpoklos voltuk már megállapítást nyert, a gyógyulásnak pedig semmi jele nem mutatkozik. „De ha egyszer Ő mondta, meg kell tenni. Kell, hogy legyen értelme! Lássuk, mi történik, ha engedelmessékedünk a szavának! Az a hír járja róla, hogy hatalma van mindenféle betegség és ördögösség felett. Ha úgy akarja, engem, minket is meggyógyíthat. Tegyük, amit mondott! Induljunk!”

És elindulnak, ahogy Ő meghagyta, a papokhoz. Bizakodás költözik az elárult, meggyötört szívekbe, és ahogy növekedésnek indul bennük a Reménység, úgy növekszik testükben az erő. Egyre nagyobb sietséggel igyekeznek a papokhoz, miközben sebeik sorra begyógyulnak. És mankóikat messzire hajlítva már futnak és ugrándoznak. „Csoda! Csoda!” Vége a számkivetettségnek! Visszatérhetnek szeretteik körébe! Újra álmodhatnak, tervezhetnek, dolgozhatnak és érezhetnek!

Egynek a tíz közül azonban hála ébred a szívében nemcsak Isten, hanem Jézus iránt is. Ez a zsidók szemében a gyógyulás után is csak egy pogány samaritánus marad, de úgy érzi, Jézusnak is meg kell köszönnie a szabadítást. Visszatér hát, és alázatosan köszönetet mond. A gyógyulás teljessége a jutalma.

A Te helyed, Testvérem, hol van ebben a történetben? Leprás (azaz kirekesztett, sebzett, érzéketlen, fogyatékos, magányos, bulányista, pszichiátriai beteg, koldus stb.) vagy? Vagy csak a bűn leprája fertőzött meg? Felismered-e Jézusban a Szabadítót? Mersz-e Hozzá kiáltani? Követed-e az útmutatását, bármit mond is? Vagy már meg is gyógyított, „csak” a köszönet kifejezése maradt el?

Esetleg küldetést kaptál, hogy sebeket gyógyíts, hogy egészséget munkálj, hogy emeld fel az elesetteket? Meghallod még a koldusok kiáltását? Isten erejében végzed a szolgálatodat, és Hozzá vezetted a keresőket?

Október 17. — Évközi 29. vasárnap — Lk 18,1–8 — Kitarítás

Két gondolat tér vissza bennem újra és újra, ahogy olvasom ezt az evangéliumi szakaszt. Valahol a végén kezdem, hisz úgy érzem, nagyon a ma emberének, nekünk, nekem szegezték a kérdést! „De amikor eljön az Emberfia, gondolatokat, talál hitet a Földön?” (8. v.) Annyiféleben igyekszünk hinni, annyira elárasztanak bennünket mindenféle izmusok, különféle gyógy módok és jobbnál jobb csodaszerek. Mi pedig kétségbeesve kapkodunk, rohanunk egyiktől a másikig, ha bajunk van, időt és pénzt nem spórolva! Ideig-óráig talán még hatásosnak is véljük az általunk felfedezett „csodaszert”. Az igazi lényeges dolog, a tényleges csodaszert, Jézus Krisztus viszont kimarad az életünkéből!

Nincs hitünk, nincs Istenbe vetett hitünk! Ezzel talán meg is válaszoltunk a feltett kérdésre! Ha csak egy mustármagnyi hitetek volna... – énekeljük az egyik énekünkben. Ott van a 'ha' és a 'volna'. Igen! Hitetlenek vagyunk, félünk, szorongunk, rettegünk. Pedig van megoldás! A példabeszéd eleje elmondja mit kéne tennünk! „Szüntelenül kell imádkozni, és nem szabad belefáradni!” (1. v.)

A példabeszéd fontos üzenete a kitarítás – ahogy az özvegyasszony ostromolta a bírót kérésével, újra és újra elmentvén hozzá, úgy kell, olyan alázatosan kell imádkoznunk! Nem szabad belenyugodnunk mindabba, ami nehéznek, megváltozhatatlannak látszik. Küzdenünk

kell, kitarítóan, makacsul egy igazságsabb, jobb világért.

A bíró végül is enged, és segít az özvegyen. Miért? Mert már unja, képtelen ellenállni az özvegy kitarító kérésének. Azt akarja, hogy nyugta legyen. A bíró kényszerűségből teszi, ami a feladata – Isten viszont szeretettel fogadja a feléje fordulókat, hozzá imádkozókat. „Vajon Isten nem szolgáltat igazságot választottainak, akik éjjel nappal hozzá kiáltanak?” (7. v.) De szolgáltat. Csak makacs kitarítással, újra és újra kérnünk kell Istent!

Vajon az Emberfia talál-e benned hitet? Életedben rendszeres az ima? Kitarító vagy-e abban, amit szeretnél elérni?

Október 24. — Évközi 30. vasárnap — Lk 18,9–14 — Kétfajta imádkozás

Két ember ment föl a templomba imádkozni – Istennel beszélni. Volt mondani-valójuk, tele volt a szívük.

A példabeszéd célja az Istennel szembeni helyes magatartás kialakítása a tanítványokban, s a két imádkozó gondolatának szembeállításával az alázatosság és a bűnbánat értékének kiemelése.

Az egyik előremegy.

Hálát adok... Eddig jó, a többi nem. Befelé néz, de a felületi csillogás elvakítja. Nem Isten jóságáért ad hálát, hanem önmagáért, hogy különb, mint... Dicsekszik, összehasonlít, önmagának tetszeleg, önmagához imádkozik. Itt vagyok, Uram, nézz rám, nem olyan vagyok, mint a többi. Viszonyít, hasonlít. Imája monológ. Betű szerint törvénytisztelő, dicsekvése nem lát önmagán túlra. A felszínen marad, csak a jót veszi észre, nem mer a mélyre ásni.

A másik megáll hátul.

Mellét veri, befelé néz, egészen mélyre. A maga látásától szégyenében a földre sűti szemét. A külső emberektől megvetett bűnös ennek tudatában is van. Lenézett vallásilag is, társadalmilag is. Mélybe nézve látja igazi önmagát, hiányosságait, mulasztásait, bűneit. Feltör a mélyből a lerakódott szenny. Isten elé tárja nyomorúságát, irgalmát kéri. Imájának lényege az alázatosság, az Istenre való rászorultság tudatos felismerése. Könyörülj rajtam Istenem! Imája nem hálaadás, hanem kérés, rimázkodás. Önmagát helyesen ítéli meg, Istentől vár könyörületes segítséget.

Világok választják el egymástól a két imádkozót. A farizeus, aki magát nézte, hogy másokat lenézzon, Istent nem látta meg. Úgy hagyta el a templomot, ahogy odament.

A vámos, a bűnös ember belső átforgalmódásának vágyától indítatva könyörgött, földre sűtött szemével meglátta az Urat, és megtalálta a kegyelmet. Isten békéjét vitte magával. Háza népe megtapasztalhatta, hogy Istentől megáldott, boldog ember tért vissza.

Milyen a mi, az én lelkiismeret-vizsgálatom? Hol állok? Előremegyek? Megállok hátul? (Sokszor rajtakapom magamat, hogy közepem keresem a helyemet.) Kérem a Lélek segítségét a helyes önismerethez? Töreksem a belső átforgalmódásra? Vágyom a megigazulásra, megbocsátásra? Igyekszem-e

megszabadulni az öntetszelgés vagy az önmagam ügyvédjének szerepétől?

Uram, szabadíts meg az összehasonlítgatás útvesztőjétől! Igazodási pontom legyen mindenkor a Menyeyei Atya akarata, Jézusunk tanítása. Segíts Uram! Könyörülj rajtam!

Október 31. — Évközi 31. vasárnap — Lk 19,1–10 — Zakeus mellett a fügefán

Közismert, gyakran idézett történet Jézus és Zakeus találkozása. Láthatjuk mesekönyvekben, könnyű és érthető tanulsága van: Jézus meg tudja változtatni még a nagyon bűnös embert is. Azonban, ha jobban szétnézünk a sorok között, bizony magunkat is észrevehetjük Zakeus mellett a fügefán.

Vajon egyszerűbb módon nem láthatta volna meg Jézust? Vagy tudatosan ezt a rejtőzködő „állást” választotta, gondolván, szemtanúja lehet közelről az eseményeknek, miközben a vadfügefa ágai jól elrejtik Jézus és a tömeg előtt.

• Én milyen dolgok, kifogások, pót-cselekedetek mögé bújok Jézus hívása előtt?

Vagy talán nem is akart elbújni, csak hirtelen nem látott más megoldást, mint felmászni egy fára, leleményes megoldást találva apró termete miatt.

• Mi az én fügefám?

• Milyen dolgok, események segítenek nekem a hétköznapi nehézségeimben Jézust meglátni? (ima, csend, lelki olvasmányok...)

• Tudok-e mások számára fügefa lenni? Segítek-e megtalálni, rátalálni Jézusra?

A harmadik dolog, amit megtanulhatunk a történetből: Jézus irgalmával tekinteni a tömeg által megvetett emberekre. A maguk hibájából (vagy azon kívül) a társadalom peremére szorult embercsoportok (hajléktalan, munkanélküli...)

Jézus ma engem és téged is hív: „Gyere le hamar! Ma a te házában kell megszállnom.”

November 7. — Évközi 32. vasárnap — Lk 20,27–38 — „...az angyalokhoz hasonlítanak”

Alig egy héttel ezelőtt emlékeztünk meg az összes szentek ünnepéről, amikor tekintetünket „felfelé” irányítottuk. Oda, ahol azoknak a közösségét hisszük, akik – Istennel és egymással – valódi szeretetközösséget alkotnak. Ez az ünnep biztató üzenet a keresztyén ember számára, hogy mostani közösségi életünk felkészülés a nagy közösségbe való belépésre. Olyan ez, mint az olimpiát nyert bajnokok közössége. Mindegyik külön-külön nagy teljesítményt ért el, egymással nem hasonlíthatóak össze, mégis egy nagy közösséget alkotnak az életükben elért kiemelkedő sporteredményük miatt. – Nem is lehet más feladata az embernek, mint a nagy szeretetközösség tagjává válni.

Halottak napján tekintetünk „lefelé” irányult. Azok felé, akiket ismertünk, szerettünk. Olyan jó lenne, ha csak egy órára megkérdezhethetők tőlük, milyen abban a másik létmódban, s elmesélhetnék nekik mindazt, ami velünk történt a fájdalmas elválás óta. Mindezek próbálkozó megközelítések a tér és idő fogságában élő ember részéről abba az irányba, ahol egy másik létmód létezik. A mai evangéliumi részben a szaduceusok Jézus véleményére kíváncsiak a feltámadással kap-

csolatban. Köztudott, hogy abban a korban nemcsak politikai irányzatot képviseltek a szaduceusok, de magas papi tisztségeket is betöltöttek. Mégsem hittek a feltámadásban. A hagyományos konzervativizmus és a liberálisabb írásmagyarázat egyaránt jellemezte őket. Az bizonyos, hogy a szaduceusok nézete jól mutatja: a halottak feltámadásával kapcsolatban nem volt kötelezően előírt „dogma”.

Amikor Jézusnak felteszik a kérdést, utalnak a Másodtörvénykönyv 25,5-re, ahol a sógorházasságról ír a Biblia. Érdemes fellapozni, és az 5–10. verset végigolvasni, hiszen ott arról a helyzetről is szó esik, amikor a második testvér nem akarja elvenni megözvegyült sógorját. A szaduceusok ügyesen szerkesztik össze a sógorházasság-sorozat elméletét. A végén pedig ott a kérdés: „A feltámadáskor vajon kié lesz az asszony?” Amiről Jézus ezt követően beszél, az egy másik világnak, egy magasabb létmódnak a tulajdonságaira vonatkozik. Az emberek már nem nőülnek, nem mennek férjhez, már meg sem halhatnak. Itt az angyalokéhoz hasonló, olyan közösségi életről beszél Jézus,

amelyre nekünk még házasságban élve kell felkészülnünk. Abban a létmódban eltűnik az életkor, a családi állapot, a vagyoni helyzet, ami a tér és idő fogságába zárt evilági életet jellemzi. Mindezek nem a leglényegesebb jellemzői életünknek. A fontos, hogy angyalok legyünk, most is, és a következő létmódunkban is! Sokszor látom, hogy amikor egy embertársunkról kiderül: halálos kór támadta meg, és már csak hónapjai vagy hetei vannak hátra, akkor a környezete gyakran leírja. Ő is először menekülni próbál a közelgő halál gondolatától. Ha igazán hinnénk abban, hogy jobb ott, mint itt, akkor másként gondolkodnánk a halálos betegekről, a halálról. Vágyakozzunk arra a szeretetközösségre, amelyet Isten teljes közelsége fog megadni nekünk!

Feleséggel időnként ugyanezt a dialógust folytatjuk, amikor azt mondom Neki, hogy „Mama, még én is meg fogok halni.” Azt feleli: „De nem mindegy, hogy mikor!” Ehhez csak azt teszem hozzá: „Mindegy, hogy mikor, de nem mindegy, hogy milyen életet éltünk.”

Testvérem! Te milyen életet élsz? Törekszel-e életeddel a Szeretetközösség felé?

November 14. — Évközi 33. vasárnap — Lk 21,5–19 —**„Vigyázzatok, nehogy félrevezessenek benneteket!”**

A mai szentírási részlet Jézus jövődőlését írja le Jeruzsálem elpusztulásáról. Ismerve az evangéliumok elkészültének hosszú, több évtizedes fejlődési folyamatát, valószínűsíthető, hogy a Jeruzsálem pusztulásáról szóló szövegrész még a tragikus történelmi esemény tényleges bekövetkezése előtt íródott. Megrázó az a képszerű megfogalmazás, amelyben Jézus ismerteti a zsidó nép számára szentként tisztelt hely totális pusztulását. A gyönyörű templomot, amelyet látványos szépsége miatt a tanítványok megdicsérnek, hamarosan lerombolják úgy, hogy kő kövön nem marad. Talán nem túlzás azt állítani, hogy mai fogalmaink szerint a lerombolása előtti jeruzsálemi templom a kor leglátványosabb épületei közé tartozott, és ha még állna, akkor a világörökség részét képezhetné.

De sajnos a hatalom és az erőszak mindent elpusztít. Ismerjük ennek a gépezetnek az emberiség történelmét végigpusztító, hömpölygő áradatát. Gyönyörű kultikus helyek épülnek, az emberek a csodájára járnak, majd többnyire valamilyen hódító hatalom vagy a korábbi eszméket megtagadó új uralkodók megsemmisítik azokat. Sosem értettem meg, hogy Amerikába elszegődött ismerőseink miért magasztalják Manhattant, az óriási felhőkarcolók rideg világát. Számomra csodálatosabb élmény végigsétálni egy lepusztult házakkal teli józsefvárosi utcán, mert ez sokkal közelebb van a hétköznapi ember életéhez. Miközben Jézus szavait olvasom a templom elpusztulásáról, eszembe jutnak a New York-i ikertornyok, amelyek a büszke Amerika hatalmát és gazdagságát szimbolizálták, s

amelyek néhány perc alatt megsemmisültek. A hatalom és az erőszak embert és nem embert egyforma kegyetlenséggel pusztít el!

A tanítványok megkérdézik, milyen jelek előzik meg a pusztulás eseményeit? Jézus nem pontosít, nem ad igazi választ, de ezzel jelzi, hogy nem a történések sora a fontos, hanem az alapállás. „Így válaszolt: Vigyázzatok, nehogy félrevezessenek benneteket!” De ki az, akit nem lehet félrevezetni? Csak azt, aki Isten gondolatait és cselekedeteit hordozza.

Ma napnál is világosabban látjuk, hogy mi folyik a világban a demokráciának nevezett bálvány zsarnoksága alatt. Az agyonmanipulált tömegek hülyítése. A karizmatikus Dombi Feri bácsi temetéséről utaztunk haza Balczó Bandival. Ő mondta, hogy akkor indulnak el majd jó

irányba a dolgok, amikor egy vezető ki mondja: Jézus, segíts! Szeretnék, de nem tudok hinni az olyan csodában, amelyben egy vezető a benne megszólaló Istenre figyel és hallgat. Jézus sem kergetett hamis illúziókat, én sem tehetem. Nekem arra kell törekednem, hogy félre ne vezessenek, hogy el ne térítsenek azoktól a megismert igazságoktól, amelyeket jézusnak ismertem meg.

November 21. — Krisztus Király ünnepe — Lk 23,35–43 — „Ez a zsidók királya!”

A napokban fejeztük be Ibolyámmal Szabó Magda Für Elise című önéletrajzi könyvének első kötetét. Ebben arról ír az szerző, hogy iskolás korában mást látott meg a körülötte zajló világban, mint a többi ember. Az iskolában dolgozatot kellett írniuk Munkácsy Mihály Ecce homo című festményéről. Nézte a képet, és nem az ragadta meg belőle, amit a kép valójában ábrázolt, hanem a festmény előterében érdeklődéssel figyelő, úgynevezett jeruzsálemi kóbor kutya. Róla szolt a dolgozata, amellyel óriási vihart és felháborodást keltett hittanára és a többi tanár körében.

Társadalmi, családi és közösségi elvárások oszlopfaljai között haladva éljük le életünket. Nem merünk felkapaszkodni, átlátni, túlnézni a minket besűkítő korlátokon. Lassan és fokozatosan olyan társadalom tagjaivá válunk, amelyben eltűnik az egyéniség szerepe, kívülről mesterségesen kidolgozott minták szerint formálják tudatunkat és életmódunkat. Egy szűk kulturális „elit” dönti el, hogy ki a tehetős író, kinek a képzőművészeti alkotá-

Ebben az evangéliumi részletben Jézus az üldözöttekről is beszél. Azok sorsáról, akik az Ő igazságával azonosulnak, és ahhoz hűségesen ragaszkodnak. Testi megmenekülést nem ígér nekik, de azt igen, hogy ha kitartanak mellette, akkor megmentik a lelkünket. Szép lassan leszokunk arról, hogy nyilvánosan és közösen demonstrálva hívjuk fel környezetünk figyelmét, és erősítjük egymást abban, hogy ha ebben a világban

sai jelentik az elismerteket, kik a tehetséges színészek stb. Amikor pedig kézbe vesszük a sztárnak kikiáltott író könyvét, kiderül, hogy nem ír sem érthetően, sem értékeset, a művésznek kikiáltott festők festményei nem ábrázolnak semmit, csupán színkavalkádok, a zseniálisnak reklámozott színészt nézve pedig az ember inkább otthagya az előadást, vagy kikapcsolja a készüléket.

Jézus nem állt be a korának közösségi elvárásaiból felépített szűk oszlopfalak közé. Elfogadta, tudomásul vette a ráaggatott királyi megnevezést: „Magad mondd” – felelte Pilátusnak. Ami azonban ezt a királyságot jellemezte, teljesen eltért a királyság általános jellemzőitől. Jézus király szegény család gyermekeként született. Jézus királynak nem volt hadserege, de volt hallgatósága és voltak tanítványai. Jézus király nem legyőzött, hanem meggyőzött. Jézus királynak nem voltak másoknak ártó fegyverei, de volt tanítása az Istennek tetsző életről. Jézus király nem kényszerített senkire semmit, hanem tetteivel az embereknek példaértékű mintát mutatott.

tovább asszisztálunk ahhoz, amit a demokratikusnak csúfolt nagyhatalmak folytatnak, akkor már nem sokat kell várnunk arra, hogy a mai fiatal nemzedék is megélje, mit jelent az, amikor kő kövön nem marad a körülötte felépített világból.

Testvérem! Szerinted jó irányba halad a világ? Szeretnéd, ha jó irányba haladna? Mersz-e tenni ezért valamit? Melyek a Te tanúságtételed cselekedetei?

Mindezekért korának világi és egyházi hatalmától meg is kapta a gúnyos propaganda-szöveget, ráadásul „szinkrontolmácsolásban”, hogy a Jeruzsálembé elzárándokolt valamennyi népből való zsidó egyértelműen megértse: „Feje fölé görög, latin és héber nyelvű feliratot tettek: Ez a zsidók királya!”

Nem könnyű életutat választanak azok, akik ki akarnak törni a mindennapi élet értelmetlen és kilátástalan mókuskerekéből. Jézus egészen másnak szeretné ezt a világot, amelyben élünk. Azt szeretné, ha nem a szerzés-önzés-birtoklás, hanem az adás törvénye határozná meg cselekvéseinket. Olyan országot és királyságot szeretne, amelyben nincs éhező ember, és nincsenek az anyagi javakért háborúzó népek, hatalmak. Sokszor elhangzik: Jézus megváltotta a világot, de a világ nem változott meg. Azt gondoljuk, azért, mert ma is magára hagyjuk, és nem vagyunk hűséges tanítványai.

Testvérem! A Te életedben mit jelent a megváltás? Életmódod az evilági királyokat, vagy Jézus királyt szolgálja?

November 28. — Advent 1. vasárnapja — Mt 24,37–44 — „Legyetek hát készen!”

Ma advent első vasárnapja van, az új egyházi év kezdete. A templomban lila terítő díszíti az oltárt, a pap ugyancsak lila színű miseruhát vesz fel a szertartásokhoz. Ez a szín a megtisztuló felkészülést, a magunkba nézést és egyben a karácsonyi felkészülési időt fejezi ki. Az advent eljövételt, Isten közénk érkezését, az Úr eljövételét jelenti. A négy adventi vasárnap folyamatos és céltudatos ráhangolódás Jézus születésnapjának megünneplésére.

Minél nagyobbak a gyerekek, annál jobban számon tartják, mikor és hányadik születésnapjuk következik. Készül rá az ünnepelt, és készül rá az egész család. Amikor pedig elérkezik a várva várt ünnepnap, mindenki megköszönti az ünnepeltet, odaadja addig titokban őrzött ajándékát, és különösen ügyelnek arra, hogy a szülinapos boldogságát és örömét semmi és senki ne vehesse el. Ahhoz, hogy egy ünnep akár a családban, akár az egyház közösségében szépre sikerüljön, a közösség minden tagjának külsőleg és belsőleg elő kell készülnie. Furcsa lenne, ha egy gyerek koszos ruhában, piszkos lábbal, maszatos arccal és koszos kézzel köszön-

tené meg testvérét. Nem lenne méltó az ünnephez, sem az ünnepelthez. A külső megjelenés jelzi az ember belső világát is. Aki külsőleg nem ad magára, az aligha szép belső világában. Aki a látható dolgaira igényesen ügyel, az bizonyára belső, nem látható világára is vigyáz.

Ennek az előkészületnek a fontosságára hívja fel figyelmünket a mai evangélium tanítása. Az Emberfia eljövételének komolyan vételére figyelmeztet. Életmódjával az emberiség – biológiai és lelki értelemben egyaránt – mindent megtesz azért, hogy mielőbb bekövetkezzen ennek a földi léttérnek a tönkretétele és elpusztítása. Akik ma élnek, azok várhatóan még saját halálukban fogják át-„elni” az Emberfia eljövételét.

Akár a fizikai-erkölcsi világpusztulásban, akár személyes halálunkban, de az Emberfiával való találkozást és szembe-sülést nem kerülhetjük el. A lényeg itt sem a mikor, hanem a hogyan. Felkészülten vagy felkészületlenül érkezünk el a találkozás pillanatához? Éber vagy alvó életmódot folytatunk? Az evangélium Noé vízözön előtti napjaira utal, amikor Noé figyelmeztető szava és a hatalmas

bárkaépítés külső jele sem gondolkodtatta el az embereket. Felkészületlenül tört rájuk az, amire pedig felkészülhettek volna. A felkészületlenséget jelenti a mezőn lévő emberek és a malomban szorgoskodó asszonyok példája is, akik közül az egyik felkészületlen, és otthagyják, a másik felkészült, és fölveszik. Miként Noé is fölvette bárkájába azokat, akik komolyan vették az előkészületet.

Két hét múlva kezdődik az egyetemisták és főiskolások vizsgaidőszaka, amikor tantárgyanként számot adnak felkészültségük szintjéről. Ők a tanulásban egy meghatározott vizsgaidőpontra összpontosítanak. A keresztény ember a szeretet folyamatos vizsgái között él. Elsősorban családja, de baráti és munkatársi körében is tanúságot kell tennie szeretetéről.

Advent első vasárnapja az éberség fontosságára, és a szeretetben élt élet folyamatosságára figyelmeztet. Ne engedjük, hogy kialudjon belőlünk az adventi gyertyákkal jelképezett karácsonyhoz elvezető fény.

Testvérem! Alvó vagy éber életmódot élsz? Mit gondolsz, Téged felvonnának a mezőről vagy a malomból? Az adventben hogyan készülsz karácsonyra?